

Dřevěná Srub. od umělce Jerry Doell.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 5.
Czech.

Raný život a konverze.

Možná z předchozí diskuse vidíte, proč věřím, že William Marrion Branham byl prorokem Božím pro tuto generaci, poslán přinést Slovo Boží, dokončit Boží tajemství, obnovit věci, které se staly omylem. Pro ty, kteří neznají

podrobnosti jeho života, bych se s vámi rád o některé z nich podělil, abyste i vy měli stejnou příležitost, jakou jsem měl já, když jsem četl knihu „Muž poslaný od Boha“ od bratra Gordon Lindsay. Snad uvidíte, stejně jako já, zvláštní Boží plán pro jeho život od okamžiku jeho narození. Pro srovnání nejprve prozkoumejme v Bibli další příklady mužů vyvolených od narození.

Kapitola 1 z 1 Samuel vypráví, jak ho Samuelova matka dala Hospodinu ještě předtím, než se narodil. Jakmile byl odstaven, byl převezen do chrámu, kde ho matka představila veleknězi Elimu, aby byl vychován ve službě Pánu. Když byl ještě dítě, jak je zaznamenáno v 1. Samuelově 3:1, „*Samuel přisluhoval Hospodinu při Elí, a řeč Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo vidění zjevného.*“ Žádám čtenáře, aby zvážil paralelu ve dvacátém století. Kde a kým přicházelo slovo Páně „otevřeným viděním“, než bratr Branham vstoupil na evangelizační scénu? I když tam byli někteří lidé s vizemi, rozhodně se ve světě nekonal žádný velký pohyb Božského léčení. Nedošlo ani k oživení, jaké svět od té doby zažil. Oživení začalo v roce 1946 a pokračovalo asi do roku 1957, ale od té doby utichlo od vyvrcholení dosaženého koncem 40. a začátkem 50. let. Takže, jako to bylo za dnů Samuela, nebylo „žádné otevřené vidění“, protože žádný prorok Boží nebyl na scéně až do bratra Branhama.

Když byl Samuel ještě dítě, Bůh k němu poprvé promluvil. Zavolal na něj třikrát. Pokaždé, když Samuel odpověděl, myslel si, že hlas byl Eliho. Nakonec mu Eli řekl, aby se vrátil a lehl si a příště se to stalo říci: „*Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj.*“ Pak v 1. Samuelově 3:11 čteme „*I řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním věc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho.*“ Mocný Bůh byl Samuelovi zjeven „slovem Hospodinovým“, ačkoli Samuel byl ještě dítě; a uši těch, kteří o tom slyšeli, brněli vzrušením pro ty věci, které měl Hospodin učinit. (Nyní, když budete naslouchat věcem, které Bůh udělal v této generaci, může vám také brnět v uších - skrze slyšení věcí, o kterých jste neměli tušení, skrze události ve vaší generaci v životě bratra Branhama.)

Bůh nejprve Samuelovi ukázal něco, co Eli dělá špatně. Samuel, protože miloval Eliho, nechtěl Elimu říkat o svém omylu, ale kněz ho přesvědčil, že by měl mluvit slova Páně, bez ohledu na to, koho by to mohlo bolet. Tak se podle verše 19 stalo, že „*Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil padnouti žádnému slovu jeho na zem.*“ Jestliže to řekl Samuel, Bůh to udělal. Hospodin tedy požehnal lid svou přítomností, jak je řečeno ve verši 21, „*Nebo se jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo,*

skrze řeč Hospodinovu." V celém Písmu, kdykoliv se Bůh projevil, zjevil se, učinil se jasným, učinil to tím, že poslal své Slovo skrze proroka Božího.

Samuel také nebyl jen jedním izolovaným případem dítěte, které bylo povoláno k Bohu jako prorok. Jeremiáš 1:4,5 záznamy, *„Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve než sis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.*“ Tak byl prorok Jeremiáš předurčen prorokem pro národy dříve, než vůbec vyšel z lůna své matky. Jeremiáš řekl: *„I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem. Ale Hospodin řekl mi: Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáže, mluv. Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil, dí Hospodin. A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá. Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a nad královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a bořil, abys stavěl a štěpoval.*“

Bůh ji vložil do srdce Mojžíšovy matky, když byl Mojžíš ještě dítě, aby ho odložil jako vyvolenou nádobu. Bůh ho nechal vycvičit ve faraonově domě, pak ho vzal na čtyřicet let do pouště a dále ho cvičil, a nakonec ho poslal zpět jako vysvoboditele izraelského národa. Všimněte si, že Bůh nečekal, až bude Mojžíšovi padesát let. Začal pracovat v Mojžíšově životě, když byl ještě dítě, v den, kdy se narodil.

Vidíme tedy, že proroci nejsou lidé, kteří přicházejí na tuto zemi a vyrůstají a vynakládají takové obětavé úsilí Bohu, nebo pláčou, modlí se a postí, dokud je Bůh neobdaří nadpřirozenými silami, ale spíše jsou vyvoleni Bohem z matčina lůna a přivedeni na místo, kde jsou tak osvobozeni od hříchu, že hřích nemůže způsobit, že Boží slovo chybuje. Čím dále jsou odděleni od hříchu, tím více jsou ve službě všemohoucímu Bohu.

Je naprosto nezbytné slyšet proroka poslaného Bohem, protože on je hlasem Božím, který mluví ke světu v době, kdy ho Bůh posílá. Jak jsme právě četli, Bůh vzal Jeremiáše, pouhé dítě, a řekl: *„Slova, která mluvíš, nejsou tvá slova, jsou to má slova a dal jsem vám moc nad národy. Když řekneš strhnout to, zbourám to. Když řekneš postavit to, já to postavím.*“ Vidíte, že toto je Boží způsob? Neříká nám snad třetí kapitola knihy Skutků, jak je to nezbytné a jaký soud čeká ty, kdo nenaslouchají Božím prorokům?

Je nyní možné, aby Bůh poslal proroka ve dvacátém století? Osobně věřím, že to udělal a naplnil své Slovo. Děkuji Bohu za dodržování Jeho Slova, protože bez něj bych pracoval ve slepém denominacionalismu. Řídil bych se tradicemi lidí a věřil bych, že jsou naukami Božími. Viděl jsem, že Bůh tyto věci dělal v průběhu věků, a viděl jsem, že Bůh nyní dělá stejné skutky, jaké tehdy dělali proroci. Viděl jsem, že Písmo předpovědělo, že se to stane. Tehdy jsem řekl: *„Pane, vnímám tě jako proroka s duchem Eliášovým!...“* Neváhal jsem, protože to bylo zjevení mému srdci.

Dne 6. dubna 1909 porodila patnáctiletá matka z Kentucky chlapečka. Pojmenovali ho William Marrion Branham a v den, kdy se narodil, byla v rustikálním malém srubu zvláštní aura, Přítomnost v okně se rozvířilo světlo a viselo nad postýlkou. Není divu, že lidé, kteří to viděli, řekli: *„Co to bude za dítě?“*

Když bylo dítěti pouhých šest měsíců, poprvé se projevila Boží ochrana nad ním. On a jeho matka, kteří uvízli v chatě, zatímco jeho otec byl pryč v práci, byli zázračně zachráněni před jistou smrtí. Velká sněhová bouře izolovala chatu, došly jídlo a dříví, takže mladá matka jednoduše zabalila sebe a své dítě do všech povlečení, které měli, a šla spát a čekala na konec.

Ale soused, o kousek dál, nějakým zvláštním jevem, který si nedokázal vysvětlit, po několik dní pociťoval zájem navštívit malou chatku, aby viděl, jak se daří jeho sousedům. Jednoho dne na něj přišlo tak silné nutkání, že mu nebyl schopen odolat; přešel kopce ke srubu a zjistil, že matka a dítě téměř zahynuly. Rychle nasbíral dříví a rozdělal oheň, vydal se na cestu domů pro potravu a pečoval je, aby se uzdravili. Takže jen podivná Přítomnost, kterou muž nedokázal vysvětlit, ho přilákala v tu hodinu přijít a zachránit život tomuto konkrétnímu šestiměsíčnímu chlapci.

Ve třech letech dostal bratr Branham své první vidění. Z této vize věděl, že má matce říct, že ačkoli nyní žili v Kentucky, jednoho dne budou žít poblíž města zvaného New Albany. Netrvalo dlouho a rodina se přestěhovala z Kentucky přes řeku Ohio do Indiany a o něco později se přestěhovala o několik mil na jih do Jeffersonville, Indiana, což je jen pár mil od New Albany, Indiana. Vize byla splněna.

V sedmi letech měl bratr Branham další zvláštní zkušenost, kterou nebyl schopen pochopit. Jednoho dne se stalo, že když pomáhal svému otci, zjistil, že prochází pod topolem, když podivný vítr otrásl listy na stromě, ačkoli ten den žádný jiný vítr nefoukal. Vyprávěl, že vichřice rozvířila část stromu o velikosti sudu a ozval se z ní Hlas, který říkal: „*Nikdy nekuř, nepij a neznečišťuj své tělo, protože až budeš starší, čeká tě práce.*“ Nerozuměl té záhadné události, vyděsilo ho to a běžel k matce. Myslela si, že ho uštknul had, pak si myslela, že mohl být jen v nervovém šoku, a tak ho uložila do postele a zavolala doktora.

O několik dní později, když si hrál s přáteli, spatřil vizi mostu. Tento most, který tam nebyl, se táhl přes řeku Ohio z Louisville do Jeffersonville. Svým přátelům řekl, že tam vidí most, a ke své hrůze viděl, jak se část mostu zřítíla a odnesla šestnáct mužů na smrt. Jeho přátelé o tom samozřejmě vyprávěli v komunitě. Ale o třináct let později byl tento most postaven za cenu životů šestnácti mužů. Most stojí dnes mezi Jeffersonville a Louisville.

Jednou jako mladý muž si z něj jedna dívka dělala legraci, protože nechtěl kouřit, a on se vlastně snažil kouřit, aby zastavil její posměch. Jeho svědectví je, že když sáhl po cigaretě, znovu uslyšel vichřici, a čím víc se snažil, tím to bylo silnější, až ho jeho spěchající zvuk vyděsil. Takže nikdy nekouřil.

Jindy mu muž nabídl drink v přítomnosti otce mladého Williama Branhama a trval na tom, aby si ho vzal. Už se chystal napít, protože ho jeho vlastní otec nazval sissy, když se vichřice znovu přihnala. Slyšel, jak se řítí, a jak si dál přikládal láhev ke rtům, vítr zesílil, až ho vyděsil a utíkal pryč. On neuposlouchal Boha, ve skutečnosti nemohl, protože Bůh měl plán pro jeho život, který uskutečňoval.

Jako teenager jednou šel na karneval a tam k němu přistoupila věštkyně a řekla: „*Mladý muži, věděl jsi, že tě sleduje znamení?*“ Jak podobné tomu, když zlý duch řekl Ježíši: „*Víme, kdo jsi, ty jsi Kristus, Syn Boží.*“ Kněží a náboženští vůdci, nejnábožnější lidé na světě v době Krista, Ho nepoznali, i když zlí duchové ano. Tak tomu bylo i v životě bratra Branhama.

Když šel apoštol Pavel do Thyatira kázat, nebyl vítán, ale byl veřejně zesměšňován a mladá dívka řekla: „*Toto je Pavel, který nám káže Krista, poselství spasení.*“ Byl v ní zlý duch, který poznal, kdo je Pavel, když se ho ostatní snažili pronásledovat. Tak to bylo v této generaci. Zlí duchové poznali, že na bratru Branhamovi je něco jiného než to nábožní lidé světa připustí. Mnozí stále nepřiznají Boží působení prostřednictvím tohoto muže. Odmítají uznat, že zde bylo něco, co bylo nad rámec obyčejnosti. Mohlo by to být proto, že ačkoli jsou „náboženští“, nejsou ani duchovní?

Bratr Branham podruhé málem zemřel ve věku čtrnácti let. Náhodně zastřelen, ležel ve vlastní krvi s odstřelenými částmi nohou tam, kde ho zasáhl výstřel z brokovnice, on měl vizi nebo zkušenost, když byl v nemocnici, kde sám zmizel a viděl lidi v pekle. Viděl věci, které se měly odehrávat mezi ženami světa v 60. letech, groteskní používání make-upu a podobně. Ale tyto ženy byly v pekle a šokovalo ho, když si uvědomil, že takové místo existuje. Přesto odolal Božím volání na svůj život, i když s ním Bůh nadále jednal, protože když byl starší, měl před sebou nějakou práci.

Přišel na západ do Phoenixu v Arizoně v prosinci 1927, ve věku osmnácti let. Právě tam, když pracoval na ranči, dostal zprávu o smrti svého bratra Edwarda, který mu byl věkově nejbližší. Když se doslechl o Edwardově smrti, vstal, podíval se přes poušť a zeptal se sám sebe, zda byl Edward připraven setkat se s Bohem. Když se pak vracel do Jeffersonville na pohřeb, napadla ho otázka: „*Jsi připraven?*“ Vzpomněl si, jak jeho otec a matka plakali a jak velký dopad to mělo na jeho život, když začal přemýšlet o sobě. Vždy si byl vědom tohoto Hlasu, této Přítomnosti, kterou prožíval od dětství, s přáními mluvit s ním.

Oddělovalo ho to od ostatních chlapců v jeho věku a bránilo jejich přátelství, protože mluvil o divných věcech a nekouřil, nepil, netančil ani nepobíhal jako oni. I když nemohl svůj život uspořádat podle jejich, přesto nevěděl, jak se odevzdat Bohu. Ale po smrti Edwarda s ním Duch Boží pokračoval a přivedl ho tam, kde se skutečně pokoušel modlit. Nevěděl jak, ale miloval divočinu a napsal na kus papíru: „*Bůh mi pomáhej.*“ Ten lístek nechal přilepený na stromě, protože věděl, že Bůh je v přírodě.

Konečně nadešel den, kdy šel do kůlně na dřevo vedle domu, poklekl, a i když ještě nevěděl, jak se modlit, vykřikl prostotou. To stačilo k otevření oken nebes. Když klečel v kůlně na dřevo, aby se modlil, vstoupilo dovnitř Světlo a vytvořilo kříž. V tu chvíli ho něco zaplavilo a on zažil nádherný pocit, jaký nikdy předtím nepoznal.

Jednou mi osobně řekl, že měl pocit, jako by na jeho tělo přšelo. Později si uvědomil, že ho Bůh pokřtil Duchem svatým. Řekl, že to vypadalo, jako by mu z ramen spadl náklad o hmotnosti tisíc liber. Neměl žádný jiný způsob, jak vyjádřit svou extrémní radost a úlevu,

postavil se na nohy a začal skákat a běhat. Vběhl do domu a zmatená matka se ho zeptala, co se stalo. „Nevím,“ odpověděl, „jen se cítím tak lehce.“ Vyběhl z domu a po silnici, jediným způsobem, který znal, vyjádřil své nadšení.

Později, když pracoval pro Společnost veřejných služeb, byl vystaven nějakému plynu, byl otráven a velmi onemocněl. Byla provedena operace, při které málem opět opustil tento život. Situace byla vážná, dokud se nestala nadpřirozená událost, když před ním viselo Světlo. Lékaři nečekali, že bude žít. Když přežil, jeden z lékařů přišel po operaci do jeho pokoje a řekl: „Skutečně, Bůh navštívil tohoto chlapce.“ Bratr Branham řekl, že v té době nevěděl, co se děje, ale že kdyby věděl, co se později dozvěděl, byl by vyskočil z lůžka s radostí, uzdraven ve jménu Páně. Po odchodu z nemocnice hledal hlubší zkušenost s Bohem, protože si uvědomil, že Bůh pro něj udělal velkou věc.

Zůstaly mu vážné žaludeční a oční problémy, ze kterých lékaři neočekávali, že se uzdraví. Slyšel však o skupině lidí, kteří věřili v vkládání rukou k uzdravení. Na jejich církevním shromáždění na něj kdosi položil ruce a on přijal své vyléčení problémů, které zbyly z expozice plynu.

Přestože Bůh nadále zvracel, když jedl pevnou stravu, ctil jeho víru a během několika měsíců se zbavil žaludečního problému, a když bylo jeho vidění vyhodnoceno, bylo zjištěno, že je perfektní.

Bylo to po tomto zázračném uzdravení, kdy poprvé začal kázat. Na jeho úplně prvním setkání byli lidé pokřtěni a 11. června 1933 došlo k další nadpřirozené události, která bude podrobněji popsána v kapitole 6.

V roce 1933 se v jeho životě začaly dít ohromné věci, které by vyžadovaly knihu samu o sobě, aby se úplně vztahovala. Ale když bratr Branham začal kázat a budovat svou církev, Bůh mu dal vize a mohl skutečně říci, že Bůh se začal zjevovat, protože Slovo Boží přicházelo cestou „otevřené vize“. Po uplynutí staletí tedy Bůh znovu navštívil lidi této generace prostřednictvím proroka. Poslal proroka, vybraného z lůna jeho matky, a nařídil život tohoto muže od dětství a formoval ho tak, jako to dělal jiné Boží muže v Písmu.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com